

Arrest

nr. 223 845 van 10 juli 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. KARABAYIR
Thonissenlaan 98 A
3500 HASSELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 oktober 2017 met referentenummer X.

Gezien administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. KARABAYIR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1988.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 29 oktober 2015 en dient op 6 november 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 24 juli 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 11 augustus 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Turkmeense etnie. U stelt in 1998 te zijn geboren in het dorp Kamab in het district Kamab in de provincie Jawzjan. U woonde daar uw hele leven. U ging nooit naar school en werkte als herder sinds uw kindertijd.

U bent twaalf jaar geleden getrouwd met J. T. [...]. Jullie hebben twee zonen: H.[...] en E.[...]. Uw vader overleed aan een natuurlijke oorzaak in 1393 (2014).

De taliban waren aanwezig in uw regio in 1391 (2012). Uw schoonbroer O. M. [...] was soldaat bij het Afghaanse leger en beveiligde de grenszone. Hij werd dat jaar gedood in een aanval van de taliban op zijn konvooi. U zorgde nadien voor uw zus en haar kinderen. De taliban vroegen u in de zomer van 1391 (2012) voor de eerste keer om met hen te werken maar u weigerde. De taliban werden nadien door de veiligheidsdiensten verdreven uit het gebied. In 1394 (2015) kwamen de taliban terug naar uw gebied. De taliban vroegen u opnieuw met hen te werken en u weigerde. Enkele weken of een maand later omsingelden de taliban uw huis. U werd door hen ontvoerd en werd twee dagen vastgehouden in hun checkpoint in Bas Agha. Uiteindelijk zei u hen dat u instemde om met hen te werken en u deed enkele klusjes, zoals koken, voor hen. De derde dag vroeg u aan de taliban om uw familie te mogen bezoeken. Ze lieten u gaan en u ontsnapte meteen naar Aqcha. In Aqcha ontmoette u een vriend van u die u voorstelde samen naar Europa te gaan.

U verliet Afghanistan in de zomer van 1394 (2015) en reisde ongeveer twee maanden lang. U kwam op 29 oktober 2015 in België aan en vroeg op 6 november 2015 asiel aan.

Vier maanden na uw vertrek uit Afghanistan zeiden de taliban tegen uw familie dat ze uw vrouw zouden nemen als u binnen de maand niet terugkwam. De taliban namen uw vrouw en verkochten haar aan iemand in Qarqin met wie ze moest trouwen. Uw kinderen verblijven bij uw moeder.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan verplicht te worden bij de taliban te gaan.

U legt ter staving van uw asielaanvraag uw taskara neer.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend. De redenen daarvoor zijn dat de door u ingeroepen feiten niet geloofwaardig zijn en dat de algemene situatie in Kamab op zich geen toekenning van internationale bescherming rechtvaardigt.

Uw verklaringen over de door u ondergane vervolging zijn dermate vaag, tegenstrijdig en onwaarschijnlijk dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

Vooreerst valt het op dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet vermeldde dat u reeds tweemaal aangesproken was door de taliban voordat u ontvoerd werd. U verklaart hierover dat ze u zeiden dat het genoeg was en dat u het kon vertellen in de volgende ronde (gehoorverslag, p. 21). Dit is geen afdoende uitleg om te verklaren waarom u de eerdere aanvaringen met de taliban niet aanhaalde. Er werd u bij het interview bij DVZ immers gevraagd of wat u had kunnen vertellen een goede samenvatting was van uw probleem en u antwoordde bevestigend (vragenlijst CGVS, p. 2). Sterker nog, men vraagt u bij DVZ of u voor uw ontvoering al ooit bedreigd werd door de taliban. U antwoordde hierop dat de taliban uw dorp omsingelden maar dat u voordien nooit persoonlijk in aanraking was gekomen met de taliban (vragenlijst CGVS, p. 2). Dit is dus tegenstrijdig met wat u tijdens uw gehoor bij het CGVS verklaarde, met name dat de taliban u reeds in 1391 had proberen te rekruteren. U wordt hiermee geconfronteerd tijdens het gehoor en u verklaart hierop dat u niet vertelde

over 1391 maar wel over de keer toen de taliban terugkwamen. U wordt erop gewezen dat u bij DVZ wel sprak over 1391 aangezien u het overlijden van uw schoonbroer aanhaalde, en dat u dus de kans had om de bedreiging door de taliban in 1391 aan te halen. Hierop verklaart u dat u na de dood van uw schoonbroer werd bedreigd door de taliban maar het niet zei omdat u dacht dat het niet belangrijk was (gehoorverslag, p. 21). Deze uitleg verklaart niet waarom u de bedreiging in 1391 en de bedreiging in 1394 voor uw ontvoering niet vermeldde bij DVZ. Er werd u rechtstreeks gevraagd of u voor uw ontvoering al ooit bedreigd was door de taliban. Doordat deze vraag werd gesteld, was het duidelijk dat informatie over eerdere bedreigingen relevant was. Deze tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen bij DVZ en bij het CGVS doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u ondergane rekruteringspogingen door de taliban.

Verder legt u ook vage verklaringen af over de rekruteringspoging van de taliban in 1391. Gevraagd of de taliban toen buiten u zelf nog andere mensen hadden proberen te rekruteren antwoordt u eerst "waarschijnlijk" en dan "ik ben me er niet bewust van" (gehoorverslag, p. 18). Het is merkwaardig dat u geen precieze informatie hebt over rekruteringspogingen van de taliban in uw dorp in 1391. U leefde er immers uw hele leven en kent de mensen van het dorp dus goed. Rekrutering door de taliban van jonge mannen in het dorp zou enige onrust creëren in de regio. Men kan dan ook van u verwachten dat u toch enigszins op de hoogte bent van het feit of u de enige was die werd aangesproken door de taliban of niet.

Hetzelfde kan opgemerkt worden over de rekruteringspoging in 1394. De taliban kwamen rond 4.30-5 uur naar uw huis en vroegen u bij hen te gaan. U weet niet of ze nog naar een ander huis gingen en u weet ook niet of iemand anders merkte dat de taliban naar uw huis kwamen. Nochtans wonen er burens dichtbij uw huis (gehoorverslag, p. 19). Er zou dan ook kunnen verwacht worden dat het bezoek van de taliban aan uw huis besproken zou worden en dat er ook informatie zou circuleren over het feit of de taliban nog naar andere huizen ging of niet. U wordt met deze vaststelling geconfronteerd maar u haalt enkel aan dat de mensen er misschien achter kwamen nadat u ontvoerd was (gehoorverslag, p. 19). Het feit dat u geen informatie hebt over het feit of de rekrutering van de taliban enkel op u gericht was of nog andere jonge mannen in het dorp betrof zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder op de helling. dat u geen verklaring kan geven waarom de taliban u precies moesten hebben. Gevraagd naar de specifieke reden voor uw rekrutering zegt u bovendien dat hen niet uitmaakt wie het is, ze willen iemand die bij hen komt (gehoorverslag, p. 20). Als de rekrutering van de taliban dermate ongericht is zoals u voorstelt, is het nog opvallender dat u zoals eerder gesteld niet weet of er tegelijk met u nog andere mensen uit het dorp werden gerekruteerd.

Daarenboven legt u incoherente verklaringen af over de reden waarom u nergens hulp zocht nadat u in 1394 opnieuw door de taliban werd benaderd. U stelt dat de dorpsoudste R. C. [...] dat niet kon doen omdat ze hem zouden doden als hij iets zou zeggen (gehoorverslag, p. 19). U verklaart nadien echter dat uw moeder na uw ontvoering naar R.C. [...] ging voor hulp. R.C. [...] ging naar de checkpoint van de taliban om ervoor te pleiten u vrij te laten (gehoorverslag, p. 22). Dit strookt niet met uw eerdere verklaringen toen u stelde dat u geen hulp zocht van R.C. [...] omdat hij toch niets kon doen. U wordt geconfronteerd met deze incoherentie en stelt hierop dat een oudere wordt gerespecteerd door jongeren en dat jongeren hem gehoorzamen (gehoorverslag, p. 22). Dit is geen antwoord op de vraag die dan nogmaals wordt gesteld, waarop u simpelweg antwoordde dat u niet aan R.C. [...] vertelde over de rekruteringspoging (gehoorverslag, p. 22). Het CGVS concludeert dat u geen verklaring kan geven waarom u eerst zegt dat u de hulp van R.C. [...] niet inriep omdat hij toch niets kon doen en nadien verklaart dat uw moeder R.C. [...] aansprak die dan effectief met de taliban probeerde te bemiddelen. Deze incoherentie doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

U legt daarenboven vage verklaringen af over het tijdsverloop tussen de tweede rekruteringspoging van de taliban en uw ontvoering. U verklaart dat dit tien, twintig dagen of een maand later was (gehoorverslag, p. 17) en kan hier dus geen precieze tijdsindicatie aan geven. Het is bovendien erg merkwaardig dat de taliban bij hun tweede rekruteringspoging tegen u zeiden dat ze u een maand de tijd gaven en als u niet met hen kwam werken dat ze u zouden doden (gehoorverslag, p. 15), maar dan minder dan een maand later terugkwamen. Het heeft immers geen zin om u een termijn van een maand te geven als ze u dan toch vroeger komen halen. U verklaart hierop dat niemand weet wat er door hun hoofd gaat en dat hun hersenen veranderen want ze zijn taliban (gehoorverslag, p. 17). Deze uitleg verklaart niet waarom de taliban op een dergelijke onlogische manier handelden.

U legt daarenboven erg vage en weinig doorleefde verklaringen af over het moment van uw ontvoering. Er wordt u gevraagd om in detail over uw ontvoering te vertellen, zodat men het zich kan inbeelden als

een film. U antwoordt hierop enkel: "ze namen me weg ze deden niets ze hebben een checkpost". Er wordt dan aangedrongen om in detail te vertellen en moment per moment te vertellen wat er gebeurde. U antwoordt weer bijzonder kort: "niets gebeurde want toen ik buiten ging zeiden ze je hebt nergens om te ontsnappen ze bonden mijn handen op mijn rug en namen me weg". Er wordt met u gecheckt of ze nog iets anders zeiden en u verklaart hierop enkel dat ze u wegnamen en niets anders te zeggen hadden. Ze zeiden enkel nog dat als u niet meeding, dat u zou sterven en dat u kon kiezen. Gevraagd naar wat u zei verklaart u dat u niets kon zeggen want dat ze u anders hadden gedood en dat u enkel zei dat u meeding (gehoorverslag, p. 21). Het CGVS stelt vast dat u enkel in zeer vage bewoordingen uitleg geeft over het nochtans zeer ingrijpende moment van uw ontvoering. U slaagt er niet in gedetailleerd weer te geven over de precieze gebeurtenissen noch van de interactie die u op dat moment had met uw ontvoerders. De vaagheid van uw verklaringen draagt verder bij tot het gebrek aan geloofwaardigheid ervan.

Dezelfde vaagheid vertonen ook uw verklaringen over de indoctrinatie van de taliban tijdens uw verblijf in hun checkpost. U verklaart dat u ze u daar elke twee uur kwamen zeggen "kom met ons werken als talib"(gehoorverslag, p. 22). Er wordt dan tweemaal gecheckt of ze niets anders zeiden dan "kom met ons als talib werken". U verklaart hierop dat ze u niets anders kunnen vragen. Het valt het CGVS op dat de taliban u twee dagen lang probeerden te overtuigen om voor hen te werken maar dat zij blijkbaar geen serieuzere pogingen deed om u religieus of politiek te indoctrineren. Ze zeiden u enkel letterlijk steeds opnieuw dat u met hen moest komen werken. Hoe dit u moest overtuigen om van gedachten te veranderen, blijft een raadsel.

Daarenboven is uw beschrijving van uw ontsnapping uit de checkpost van de taliban erg onwaarschijnlijk. U zei na twee dagen tegen de taliban dat u bereid was om met hen te werken, waarop u nog een nacht en een deel van de dag erna voor hen klusjes deed in de checkpost. Hierna overtuigde u hen om u voor twintig minuten naar uw huis te laten gaan, waarop u ontsnapte. Gevraagd of de taliban meteen ja zeiden, antwoordt u dat ze zeiden "ga en kom snel terug" (gehoorverslag, p. 23). Deze gang van zaken komt erg weinig aannemelijk over. U had reeds twee keer geweigerd om met de taliban te werken en de taliban moesten u uiteindelijk verplichten om met hen mee te gaan. Eén van de mensen aan wie u het in 1391 had geweigerd, M. M. [...], was dezelfde die u nu probeerde te rekruteren (gehoorverslag, p. 17). De groep die u had ontvoerd wist dus dat u al twee keer had geweigerd om met de taliban te werken. U had op het moment van uw ontsnapping slechts één etmaal voordien toegezegd om met de taliban te werken en had uw toewijding nog helemaal niet bewezen door bijvoorbeeld deel te nemen aan gevechten. Het is dus erg merkwaardig dat de taliban u voldoende vertrouwden om u even naar uw huis te laten gaan. Straffer nog, ze lieten u dit alleen doen en stuurden niemand mee (gehoorverslag, p. 23). Er wordt u gevraagd waarom de taliban u vertrouwden waarop u verklaart dat ze dachten dat uw familie daar was en dat u niet zou ontsnappen. U weet echter niet waarom en verklaart dat zij dat weten. Er wordt dan nog eens gesteld dat het gezien de omstandigheden van uw verplichte rekrutering vreemd is dat de taliban u vertrouwden, waarop u verklaart dat u anderhalve dag voor hen werkte en dat ze niet wisten dat u zou ontsnappen (gehoorverslag, p.23). Dit is geen afdoende uitleg, aangezien u voordien verklaarde dat veel jongeren reeds uit de regio naar het buitenland waren gevlucht omdat ze bang waren dat ze gevangen zouden worden door een talib (gehoorverslag, p. 15, 17). De taliban kon dus wel vermoeden dat u zoals deze andere mensen zou proberen te vluchten. Geconfronteerd hiermee verklaart u dat deze jongeren weten dat ze bedreigd zullen worden of meegenomen, en dat diegenen die het niet weten niet worden meegenomen (gehoorverslag, p. 23). Vooreerst houdt dit weinig steek, aangezien u wel op voorhand bedreigd werd en toch werd meegenomen. Het is verder ook geen antwoord op de vraag, met name waarom de taliban er vertrouwen in hadden dat u niet zou proberen te ontsnappen. Deze wordt dan nogmaals gesteld waarop u zegt dat dat was omdat u de enige mannelijke voogd bent van de familie en dat ze niet dachten dat u uw kinderen en familie zou achterlaten (gehoorverslag, p. 23). Deze uitleg verklaart niet waarom de taliban zo onlogisch handelden door u na enkele dagen zonder supervisie buiten te laten. Zij konden u er even goed van verdenken nog snel langs huis te gaan om uw familie mee te nemen op uw vlucht. Het CGVS concludeert dan ook dat u geen verklaring kan geven voor het erg onlogische handelen van de taliban.

U verklaart daarenboven dat u terwijl u aan het werk was in de checkpost en uw ontsnapping voorbereidde, naar uw oom belde om afspraken te maken over het geld voor uw vlucht. De taliban lieten u volgens u toe om een kleine Nokia te gebruiken (gehoorverslag, p. 26). Ook dit is erg onwaarschijnlijk: de taliban hadden geen reden om u te vertrouwen en als u beschikte over een gsm kon u gemakkelijk uw familie of de autoriteiten contacteren om u te helpen ontsnappen. U verklaart hierop dat het mag als je van het gebied bent en als ze je geloven (gehoorverslag, p. 26). Zoals eerder uiteengezet, hadden de

taliban geen reden om u te vertrouwen en is het daarom ook niet aannemelijk dat ze u zoveel vrijheid gaven.

Los van het feit dat u van de taliban vrij een gsm mocht gebruiken, is de wijze waarop u uw ontsnapping regelde niet geloofwaardig. U betaalde in het totaal ongeveer € 2500 aan smokkelaars om naar Europa te komen (gehoorverslag, p. 25). U zag uw familie niet meer tussen het moment dat u van de taliban ontsnapte en naar Europa kwam (gehoorverslag, p. 25). Er wordt u gevraagd hoe u dan het geld had om de smokkelaars te betalen. U verklaart hierop vaag dat u het zich niet goed herinnert, en dat u denkt dat het bij de broer van uw vader was (gehoorverslag, p. 25). Vooreerst is het vreemd dat u zich niet goed herinnerde waar zich het geld voor uw reis bevond. Nog opvallender is echter dat u vlak daarna plots wel zeker lijkt te zijn dat het geld bij uw oom was want u vertelt dat u hem vanuit de taliban checkpost belde om met hem af te spreken in de woestijn onderweg naar Aqcha (gehoorverslag, p. 26). U had toen echter nog niet beslist om het land te verlaten (gehoorverslag, p. 26) en het is dan ook merkwaardig dat u meteen deze grote som geld nodig had. U verklaart dat dit was omdat dit nodig was om te betalen voor uw kosten (gehoorverslag, p. 26), wat echter niet logisch is omdat u nog niet wist op dat moment waar u naartoe ging. Uw verklaringen over hoe u aan het geld voor uw reis geraakte dragen dus verder bij aan de ongelooftwaardigheid van uw asielrelaas.

Ook uw verklaringen over wat er na uw aankomst in België met uw vrouw gebeurde zijn vaag. U weet niet met wie ze getrouwd is, enkel dat ze in Qarqin getrouwd is en dat haar man ook Turkmeens is (gehoorverslag, p. 8). Nochtans komt de nieuwe man van uw vrouw regelmatig met haar op bezoek bij uw schoonouders in uw (gehoorverslag, p. 8). U hebt éénmaal in de maand telefonisch contact met uw moeder (gehoorverslag, p. 8) en er zou dus toch kunnen verwacht worden dat u over meer informatie over de nieuwe echtgenoot van uw vrouw zou beschikken. U weet ook niet of iemand haar probeerde te bevrijden. U weet niet of uw familie iets heeft gedaan en vroeg het ook niet. Gevraagd naar de reden hiervoor zegt u dat zelfs als ze het misschien probeerden de taliban toch niet luisterden (gehoorverslag, p. 24). Deze uitleg verklaart niet waarom u zelfs niet probeerde om via uw familie meer informatie te vergaren over de precieze gebeurtenissen in verband met uw vrouw. U bent er zich ook niet van bewust of uw schoonfamilie iets heeft geprobeerd om uw vrouw vrij te krijgen (gehoorverslag, p. 25).

Meer algemeen dient opgemerkt te worden dat uw voorstelling van de feiten en rekruterings technieken van de Taliban (cfr. supra) in het geheel niet overeen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Daaruit blijkt immers dat hoewel de Taliban geen formele rekruteringsprocedures heeft, er toch kan worden gesteld dat de lokale cel de basis vormt van de rekrutering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyauteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrassa studentenkringen en gemeenschappelijke belangen. De drijfveren voor de rekrutering zijn hoofdzakelijk eergevoel en glamour, wraakgevoel financiële noden en religieuze overtuiging. Hoewel er uitzonderingen zijn, kan toch als algemene regel worden gesteld dat Taliban rekrutering door de lokale commandanten binnen hun eigen stam gebeurt. Gedwongen rekrutering door de Taliban wordt door verschillende bronnen dan ook als uiterst exceptioneel voorgesteld. Sommigen stellen zelfs dat gedwongen rekrutering volledig afwezig is. De argumenten die hiervoor aangehaald worden zijn het overschot aan vrijwillige strijders en het feit dat gedwongen rekrutering de bevolking van de Taliban doet vervreemden. Hiermee geconfronteerd stelt u dat de Pashtoe taliban specifiek een groep van Turkmeense strijders willen omdat die sterk zijn en goed kunnen vechten. Dit is echter de enige reden die u kan geven waarom ze Turkmenen verplicht zouden rekruteren (gehoorverslag, p. 20). U verklaart bovendien zelf dat sommigen uit uw regio vrijwillig bij de taliban gaan (gehoorverslag, p. 19). U wordt dan gevraagd waarom de taliban iemand moeten verplichten om bij hen te gaan als ze vrijwilligers hebben, waarop u zegt dat maar één op honderd of tweehonderd vrijwillig is (gehoorverslag, p. 20). U kan echter maar één voorbeeld geven van iemand in uw gebied die ook verplicht gerekruteerd werd (gehoorverslag, p. 20). Dat de beschrijving die u in het kader van uw asielverzoek geeft, geen enkel kenmerk vertoont van de rekruteringsmethode van de Taliban die blijkt uit de informatie roept dan ook ernstige twijfels op m.b.t. uw beweringen daaromtrent.

Ten gevolge van bovenstaande vaststellingen kunnen de door u aangehaalde vervolgingsfeiten niet aannemelijk worden bevinden en dus ook langer de basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit het overlijden van uw schoonbroer kan ook geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade van u of uw familie worden afgeleid. U werd nooit bedreigd of had nooit een probleem omdat uw schoonbroer voor de regering werkte. Uw schoonbroer was in de aanslag waarbij hij het leven

liet geen specifiek doelwit. U hebt na het overlijden van uw schoonbroer ook nooit omwille van hem problemen gehad (gehoorverslag, p. 24).

De door u neergelegde taskara kan hoogstens uw verklaringen over uw identiteit ondersteunen. Dit element staat hier niet ter discussie.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Kamab in de provincie Jawzjan te worden beoordeeld. U verklaart namelijk afkomstig te zijn uit het dorp Kamab, in het district Kamab (gehoorverslag, p. 12). Er is een geografische check gedaan met u om de situering van uw dorp te verifiëren (gehoorverslag, p. 12-14) en hieruit bleek dit inderdaad in het desbetreffende district te liggen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Jawzjan province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste

aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Jawzjan behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat insurgents de laatste jaren actief meer actief zijn geworden in meerdere districten van Jawzjan. De veiligheidssituatie in Jawzjan wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Niettegenstaande bepaalde districten in de provincie Jawzjan als onveilig kunnen bestempeld worden, blijkt uit dezelfde informatie ook dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie regionaal erg verschillend zijn. Het conflictgerelateerd geweld is er immers hoofdzakelijk geconcentreerd in drie zuidwestelijke districten en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Ook wat uw district Kamab betreft, dient opgemerkt te worden dat het aantal veiligheidsincidenten er beperkt is

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Kamab van de provincie Jawzjan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. U verklaarde integendeel dat de regering ondertussen uw regio terug had ingenomen dankzij de acties van Generaal Dostum (gehoorverslag p. 12, 18).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. (...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 6 van Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.1.1. De verzoekende partij licht haar eerste middel als volgt toe:

"Verzoeker is van Turkmeense origine en bovendien analfabeet. Zijn moedertaal is echter Turkmeens. Hij is nooit naar school geweest en bijgevolg nooit de officiële taal van Afghanistan, i.e. Dari, mogen leren.

Daarom maakte op zijn eerste asielaanvraag bij DVZ op 27.01.2016 al aannemelijk dat hij een Turkmeense tolk wilde en niet Turks of Dari. Maar omdat er geen Turkmeense tolk aanwezig was, ging hij akkoord om zijn eerste interview in het Turks af te leggen. Turks en Turkmeens vertonen veel gelijkenissen met elkaar, maar dan nog zijn er heel veel grote verschillen tussen beiden.

Verzoeker heeft dit zelf ook aangegeven, door te verklaren dat: "Turkman en Turks delen 50% van de taal 50% hetzelfde.... We spraken turkmeens dus we hebben 50% gemeenschappelijk met Turks als ik Turken zie kan ik 50% gebruiken." (gehoorverslag p. 6).

Op de vraag waarom hij toch voor een Turkse tolk vroeg tijdens zijn eerste interview, antwoordde hij duidelijk: "Ik zei dat als je geen Turkmeen vindt dan verkies ik Turks..." (gehoorverslag p. 3).

Bij zijn tweede asielverhoor bij CGVS dd. 24.07.2017 heeft hij bij de aanvang nogmaals herhaald dat zijn moedertaal Turkmeens is en hij voor een eerlijk proces en betere rechtsbedeling echter een Turkmeense tolk wenste (p. 2 gehoorverslag).

De Protection Officer onderbrak daarom het verhoor en ging op zoek naar een Turkmeense tolk. Doch hij vond er geen waardoor verzoeker als het ware werd gedwongen om het verhoor in Dari te doen met een Dari tolk.

Op de vraag of hij de Dari tolk goed begreep, zei hij letterlijk: "100% niet begrepen, 50-60%" (gehoorverslag p. 3).

Dus verzoeker heeft zijn asielverhoor moeten afleggen in een taal die hij niet 100% sprak.

Logischerwijze heeft dit taalprobleem tot bepaalde onduidelijkheden en misverstanden geleid, die de verwerende partij nadien in het nadeel van verzoeker heeft gebruikt bij de motivering van de beslissing tot afwijzing van zijn asielaanvraag.

Dit strookt geenszins met artikel 6 EVRM, die een eerlijke proces garandeert aan rechtsonderhorigen.

Art. 6, puntje 3.e) EVRM stelt dat: "eenieder tegen wie een vervolging is ingesteld, heeft in het bijzonder het recht om zich kosteloos te laten bijstaan door een tolk, indien hij de taal die ter terechtzitting wordt gebezigd niet verstaat of niet spreekt."

In casu werd het recht op een eerlijke proces aan verzoeker niet gegarandeerd door hem te dwingen het interview in het Dari te doen en niet in het Turkmeens zoals hij wenste. Verzoeker ervaarde alzo moeilijkheden tijdens het interview, dat moge blijke uit het feit dat hij enkele vragen niet van de eerste keer begreep en verschillende malen vroeg om te herhalen, of dat hij niet gedetailleerder kon ingaan op de gestelde vragen en zich noodgedwongen moest beperken tot de verklaring van algemeenheden.

Verder beroept verwerende partij bij haar beslissing zich op tegenstrijdigheden en vaagheden in de antwoorden van verzoeker om tot het oordeel te komen dat de verklaringen van verzoeker ongeloofwaardig zijn. Echter zijn die vaagheden en tegenstrijdigheden juist het gevolg van het niet goed begrijpen van vragen en niet goed kunnen bewoorden van antwoorden aangezien het verhoor in een andere taal dan de moedertaal van verzoeker is verlopen. Hierdoor waren deze vaagheden en tegenstrijdigheden in de verklaringen onvermijdelijk.

Door hiermee geen rekening te houden, evenals de taalkeuze van verzoeker niet te respecteren, maakt verwerende partij een manifeste schending op de mensenrechten van verzoeker. Zo werd zowel zijn recht op een eerlijke proces, als zijn recht op de verdediging, geschonden.

Alzo dient het interview op zijn minst herhaald te worden in het Turkmeens, de taal die verzoeker beter begrijpt en beheerst dan het Dari en Turks."

2.1.2. Het is vaste rechtspraak van het EHRM dat geschillen betreffende de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied niet onder de toepassing van artikel 6 van het EVRM vallen, zoals het Hof in het principearrest *Maaouia t. Frankrijk* van 5 oktober 2000 ondubbelzinnig in grote kamer heeft gesteld. Derhalve zijn ook verzoeken tot internationale bescherming uitgesloten van die verdragsbepaling. Het EHRM heeft zijn rechtspraak nadien meermaals bevestigd, onder meer in het arrest *Mamatkulov en Askarov t. Turkije* van 4 februari 2005 of de zaak *Hussain t. Roemenië* van 14 februari 2008 (EHRM (GK) 5 oktober 2000, *Maaouia/Frankrijk*, §40; EHRM (GK) 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*; EHRM 14 februari 2008, *Hussain/Roemenië*, §98). Volledigheidshalve kan erop worden gewezen dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 hetzelfde standpunt inneemt (overweging B. 24.1) (zie ook: GwH 2 april 2009, nr. 67/2009, overweging B.3.2.; GwH 4 maart 2009, nr. 36/2009, overweging B. 3.5.) en dat de vaste rechtspraak van de Raad van State in dezelfde zin is gevestigd (RvS 2 april 2002, nr. 105.351; RvS 9 oktober 2002; nrs. 111.202 en 111.203; RvS 21 september 2009, nr. 196.233).

De verzoekende partij geeft ook aan dat haar moedertaal het Turkmeens is, dat ze ongeschoold is en afkomstig is uit een dorp waar hoofdzakelijk Turkmenen wonen. De verzoekende partij preciseert dat ze een tolk Turkmeens gevraagd had, maar dat die niet gevonden werd. Ze geeft aan dat ze gehoord werd in een taal die ze niet 100% machtig is. De verzoekende partij wijst erop dat ze aan het begin van het gehoor verklaarde dat ze de tolk niet 100% begreep, maar 50 à 60%.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij voorafgaand aan het gehoor door schrijven van haar advocaat had gevraagd om een tolk Turks. Uit het gehoorverslag van 24 juli 2017 blijkt dat de tolk Turks gevraagd werd omdat geen tolk Turkmeens gevonden werd. Dit wordt eveneens bevestigd door de *protection officer*, die op zijn beurt nagegaan heeft of er tolk Turkmeens aanwezig was. Vervolgens heeft de *protection officer* aan de verzoekende partij gevraagd welke talen zij nog sprak. De verzoekende partij geeft aan dat ze Dari en Turks op dezelfde manier spreekt. De *protection officer* stelt voor om het gehoor in de aanwezigheid van een tolk Dari te doen, omdat de tolk Turks naar het Frans vertaalt en de advocaat onvoldoende Frans verstaat om het gehoor te begrijpen.

Wanneer de *protection officer* de eerste keer vraagt of de verzoekende partij de tolk goed begrepen heeft, geeft de verzoekende partij aan dat “100% niet begrepen, 50 -60%”. De *protection officer* vraagt of de verzoekende partij het gehoor in het “*Dari kan doen*”. De verzoekende partij geeft aan dat ze het kan, en anders vraagt ze het nog eens. De *protection officer* dringt erop aan dat de verzoekende partij tijdens het gehoor aangeeft wanneer ze een vraag niet begrijpt zodat de vraag opnieuw kan gesteld worden (gehoorverslag p. 2-3). Verder tijdens het gehoor verklaart de verzoekende partij dat haar kennis van het Dari verbeterd is omdat ze in het centrum optrok met personen die Dari spraken. Ook sprak de verzoekende partij in Afghanistan met haar oom Dari en soms met haar moeder omdat haar moeder van mening was dat de verzoekende partij verschillende talen diende te leren om er sterker voor te staan (gehoorverslag p. 6-7). Uit het gehoorverslag blijkt niet dat de verzoekende partij vaak om bijkomende uitleg gevraagd heeft of aangegeven heeft dat ze een vraag niet begreep. Als de verzoekende partij een woord niet kende in het Dari gaf zij een omschrijving (gehoorverslag p.22). Op het einde van het gehoor stelt de verzoekende partij dat ze sommige dingen niet in het Dari kan zeggen, maar dat ze de dingen die ze kon, gezegd heeft. De *protection officer* vraagt dan met aandring of de verzoekende partij iets belangrijks dan niet gezegd heeft, waarop de verzoekende partij antwoordt dat dit niet het geval is. De verzoekende partij antwoordt ook de tolk goed begrepen te hebben. De advocaat van de verzoekende partij is weliswaar vroeger vertrokken, maar ook hij heeft geen opmerkingen hieromtrent gemaakt. De tolk zelf heeft tijdens het gehoor weliswaar op een misverstand gewezen die onmiddellijk werd rechtgezet, maar ook hij heeft geen opmerkingen geformuleerd omtrent het Dari van de verzoekende partij. Thans verduidelijkt de verzoekende partij op geen enkel ogenblik op welk punt tijdens de gehoren er moeilijkheden zouden zijn geweest om zich uit te drukken, noch duidt zij concreet aan welke passages uit de bestreden beslissing zinsneden bevatten van zaken die zij niet wilde zeggen of minstens niet bedoelde. Uit de gehoorverslagen blijkt echter dat de dossierbehandelaar eenvoudige duidelijke vragen stelde. De verzoekende partij kan kennelijk de vraagstelling volgen. Ze begrijpt de logica en de inhoud van de vragen correct. Bijgevolg kan voormeld gehoorverslag dienen voor de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 1, A, lid 2, van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen en bijlagen, Genève, 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, B.S. 4 oktober 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie), van artikel 10 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. De verzoekende partij licht haar tweede middel als volgt toe:

“Ten onrechte heeft de Commissaris-Generaal geoordeeld dat verzoeker niet in aanmerking komt voor een vluchtelingenstatus, noch om van een subsidiaire bescherming te genieten.

De Commissaris-Generaal vindt ten onrechte dat de door verzoeker ingeroepen feiten niet geloofwaardig zijn en dat de algemene situatie in Kamab op zich geen toekenning van internationale bescherming rechtvaardigt.

Verder is de Commissaris-Generaal ten onrechte van mening dat de verklaringen van verzoeker over de door hem ondergane vervolging dermate vaag, tegenstrijdig en onwaarschijnlijk is dat er geen geloof aan kan gehecht worden.

Tot deze conclusie komt de Commissaris-Generaal vooral door de volgende overwegingen:

- Dat verzoeker niet vermeldde tijdens zijn eerste interview bij DVZ dat hij tweemaal benaderd werd door Taliban en dat hij andere verklaringen gaf over de tijdstippen:

Verzoeker werd, zoals velen anderen, het slachtoffer van de gebrekkige informatie vanwege DVZ omtrent het belang van het eerste interview.

Er werd hem bij de aanvang meegedeeld dat zijn verhoor kort moest zijn en hij de details moest besparen voor het tweede verhoor bij CGVS. Bovendien is verzoeker analfabeet en juist daardoor beschikt hij niet over de juiste kennis en inzicht om tijdstippen gedetailleerd mee te delen. Het taalprobleem is eveneens een reden geweest voor de verwarringen ter zake.

Door hiermee geen rekening te houden, heeft het CGVS derhalve ten onrechte tot de conclusie gekomen dat deze verklaringen ongeloofwaardig overkomen.

- Dat verzoeker vage verklaringen aflegt over de rekruteringspogingen van Taliban in 1391 en 1394: Verzoeker was niet heel sociaal. Hij was een herder en had daardoor weinig contact met de dorpsbewoners. Daarom weet hij niet, of kent hij niet iedereen die op het verzoek van Taliban inging.

Bovendien had iedereen schrik om erover te praten uit vrees voor vervolging/moord door Taliban.

De Taliban voerde daarnaast wel degelijk een gedwongen rekruteringspolitiek in zijn regio, waardoor hij geen reden kon geven waarom de Taliban juist hem viseerde. De enige verklaring die hij hiervoor kan vinden is, zoals hij het trouwens heeft verklaard, dat de Taliban zo veel mogelijk mankrachten wilde verzamelen om machtiger te kunnen worden in de regio.

Verzoeker heeft echter met getrouwheid geantwoord op al deze vragen.

- Dat verzoeker incoherente verklaringen aflegt over de reden waarom hij nergens hulp zocht. Dat hij eerst zei dat hij geen hulp zocht maar nadien verklaarde dat zijn moeder wel hulp zocht bij Roz Chakar:

De redenering van het CGVS gaat hierbij echter te ver.

Verzoeker antwoordde op de specifieke vraag of hij zelf hulp zocht ontkennend, omdat hij zelf nooit hulp had gezocht. Maar dat hij verklaart dat zijn moeder wel hulp heeft gezocht, kan echter niet betekenen dat hij hierover gelogen heeft. Het zijn echter twee verschillende vragen waarop verzoeker twee verschillende antwoorden gaf, en niet dezelfde vragen.

- Vage verklaringen over het tijdsverloop tussen de tweede rekruteringspoging van Taliban en zijn ontvoering:

Opnieuw gaat het CGVS voorbij aan het feit dat verzoeker analfabeet is en daardoor moeite had met het herinneren of onthouden van exacte tijdstippen. Bovendien heeft verzoeker bijna 2 jaar lang moeten wachten op zijn asielverhoor, waardoor het de evidentie zelve is dat heel veel details worden vergeten na zo een lange periode.

Alweer gaat het CGVS te ver in zijn redenering.

- Vage en weinig doorleefde verklaringen over het moment van de ontvoering:

Opnieuw gaat het CGVS voorbij aan het zeer lange tijdsverloop tussen de aankomst van verzoeker in België en zijn asielverhoor. Dat CGVS nog verwacht dat verzoeker zijn ontvoering zeer gedetailleerd dient uiteen te zetten, gaat werkelijk alle logica te boven. Verzoeker heeft alsnog met getrouwheid geantwoord op al deze vragen.

- Vaagheid over de indoctrinatie van de Taliban tijdens zijn verblijf in hun checkpost:

De periode dat verzoeker vastzat in handen van de Taliban was echter te kort om hierover veel kennis te kunnen vergaren. Bovendien spraken de Taliban-leden in het Pashtou met elkaar, waardoor verzoeker niets begreep.

- Erg onwaarschijnlijke verklaring over de ontsnapping uit de checkpost van de Taliban en het toegelaten GSM-gebruik door Taliban;

Aangezien verzoeker niet ver woonde van de checkpost, zou Taliban gedacht kunnen hebben dat hij niet zou durven te vluchten. Bovendien had hij een vrouw en kinderen, wat volgens de Taliban hem eveneens zou beletten om aan vluchten te denken.

- Erg onwaarschijnlijke verklaring over de regeling van ontsnapping:

Verzoeker heeft hier de meeste moeite mee gehad wegens het taalprobleem.

- Vage verklaringen over wat er gebeurd is met zijn vrouw na zijn aankomst in België en raar dat niemand een poging ondernam om vrouw te redden uit de handen van Taliban:

Verzoeker weet dat er geen hoop meer is om zijn vrouw terug te krijgen, zeker nu dat hij zo ver verwijderd is van zijn land van herkomst. Reden waarom hij er niet meer achter vraagt.

Zijn schoonouders zijn bovendien niet allebei in het leven, alleen de schoonmoeder leeft nog en in haar eentje zou zij sowieso niets kunnen ondernemen. Bovendien durft niemand iets te ondernemen tegen de Taliban uit vrees voor zijn leven.

- Dat meer in het algemeen dient opgemerkt te worden dat zijn voorstelling van de feiten en rekruterings technieken van de Taliban in het geheel niet overeenkomen met de informatie waarover het CGVS beschikt:

Het CGVS geeft hierbij zelf aan de Taliban geen formele rekruteringsprocedures heeft en dat er altijd uitzonderingen mogelijk zijn (p. 4, bestreden beslissing). Bovendien is de Taliban verspreid over een zeer groot gebied waardoor er lokale verschillen kunnen zijn bij de rekruteringspolitiek.

Het CGVS erkent dit enerzijds zelf maar gaat anderzijds in tegen haar eigen opvattingen door te oordelen dat de verklaringen van verzoeker ter zake niet juist zijn omdat die afwijken van de algemeen gekende tactieken.

Het gaat hier duidelijk over een uitzondering, zoals verzoeker ook verschillende malen heeft uitgelegd.

** * * * **

Algemeen kan geconcludeerd worden dat bovenvermelde tegenstrijdigheden en vaagheden echter onvoldoende zwaarwichtig zijn om de geloofwaardigheid van de door verzoeker uiteengezette asielmotieven volledig te ondermijnen. Deze overwegingen kunnen geenszins overtuigen om te besluiten tot de ongegrondheid van de asielaanvraag van verzoeker. Daarvoor is echter meer vereist, in hetgeen CGVS verzaakt.

De aangehaalde tegenstrijdigheden en vaagheden zijn bovendien allen het gevolg van enerzijds het taalprobleem, daar verzoeker een andere tolk kreeg dan hij had gewenst. Anderzijds zijn de tegenstrijdigheden over de tijdstippen het gevolg van het analfabetisme en het lange tijdsverloop sinds de aankomst van verzoeker, waardoor hij in tussentijd simpelweg heel veel details heeft vergeten.

In elk geval zijn deze geciteerde tegenstrijdigheden en vaagheden niet dermate belangrijk dat zij afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker.

Het CGVS stelt derhalve ten onrechte de verklaringen van verzoeker in twijfel.

Overeenkomstig art. 48/6 Vw. dient aan verzoeker in ieder geval het voordeel van twijfel gegund te worden, daar aan alle toepassingsvoorwaarden wordt voldaan doordat in het algemeen door verzoeker samenhangende en aannemelijke verklaringen wordt afgelegd. Eveneens rechtvaardigt het niet-krijgen van de gewenste tolk de toepassing van het voordeel van twijfel in hoofde van verzoeker."

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

2.3. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk

gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, §5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, §4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Juridische basis

Artikel 48/3, §1, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A, (2), van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

2.4.2. Beoordeling

De verzoekende partij stelt Afghanistan ontvlucht te zijn omdat zij gedwongen werd gerekruteerd door de taliban. De verzoekende partij verklaart dat de taliban in haar regio in 1391 (2012) aanwezig waren. Haar schoonbroer O. M. was soldaat bij het Afghaanse leger en beveiligde de grenszone. Hij werd dat jaar gedood in een aanval van de taliban op zijn konvooi. Hierna zorgde de verzoekende partij voor haar zus en haar kinderen. De verzoekende partij vervolgt dat de taliban haar een eerste keer in de zomer van 1391 (2012) vroegen om met hen samen te werken. De verzoekende partij heeft echter geweigerd. De taliban werden nadien door de veiligheidsdiensten verdreven uit het gebied. In 1394 (2015) kwamen de taliban terug naar verzoekers regio. De verzoekende partij vervolgt dat de taliban haar dan opnieuw vroegen om hen te vervoegen, maar dat ze dit geweigerd heeft. De verzoekende partij verklaart dat enkele weken of een maand later de taliban haar huis hebben omsingeld. De verzoekende partij werd dan door de taliban ontvoerd en twee dagen werd vastgehouden in hun *checkpoint* in Bas Agha. Uiteindelijk zou de verzoekende partij ingestemd hebben om voor hen te werken. Ze geeft aan dat ze enkele klusjes voor hen deed, zoals koken. Tijdens de derde dag vroeg de verzoekende partij aan de taliban om haar familie te mogen bezoeken, daar ze dicht bij de *checkpoint* woonde. De taliban lieten de verzoekende partij gaan waarop ze onmiddellijk naar Aqcha gevlucht is. In Aqcha ontmoette de verzoekende partij een vriend die haar voorstelde om samen naar Europa te gaan. In de zomer van 1394 (2015) is de verzoekende partij uit Afghanistan gevlucht.

Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij haar taskara neer. Haar taskara bevat identiteitsgegevens die *in casu* niet betwist worden. Dit document heeft geen betrekking op verzoekers vluchtrelaas. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van haar verzoek geloofwaardig kunnen worden geacht.

Na lezing van het administratief dossier stelt de Raad vast dat de verzoekende partij de beweerdde gedwongen rekrutering door de taliban niet aannemelijk maakt.

Vooreerst wijst de verwerende partij er in de bestreden beslissing terecht op dat verzoekers verklaringen geheel niet overeenstemmen met de beschikbare objectieve landeninformatie over rekrutering door de taliban, die zich in het administratief dossier bevindt (stuk 14, 'EASO Report – Afghanistan Recruitment by armed groups') De verwerende partij haalt terecht aan dat hieruit blijkt dat gedwongen rekrutering zelden voorkomt omdat de taliban over voldoende vrijwilligers beschikken. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Daarbij wordt een beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. De verzoekende partij geeft doorheen haar relaas nergens aan dat dit ook maar enigszins het geval zou zijn. Een rekrutering zonder enige tussenkomst van lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving weinig aannemelijk. De individuele en gedwongen wijze van rekrutering die de verzoekende partij schetst, stemt niet overeen met de manier waarop dergelijke rekrutering zich doorgaans afspeelt. Het gegeven dat er in verzoekers relaas geen van bovenstaande elementen aanwezig zijn, maakt dat dit relaas niet overtuigt. Dit geldt des te meer daar de verzoekende partij geen geloofwaardige en zwaarwichtige elementen aanbrengt waaruit zou kunnen blijken dat haar persoonlijk situatie afwijkt van de algemene gang van zaken en waardoor alsnog aannemelijk kan worden gemaakt dat een gedwongen rekrutering heeft plaatsgevonden. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat: *"Hiermee geconfronteerd stelt u dat de Pashtoe taliban specifiek een groep van Turkmeense strijders willen omdat die sterk zijn en goed kunnen vechten. Dit is echter de enige reden die u kan geven waarom ze Turkmene verplicht zouden rekruteren (gehoorverslag, p. 20). U verklaart bovendien zelf dat sommigen uit uw regio vrijwillig bij de taliban gaan (gehoorverslag, p. 19). U wordt dan gevraagd wordt waarom de taliban iemand moeten verplichten om bij hen te gaan als ze vrijwilligers hebben, waarop u zegt dat maar één op honderd of tweehonderd vrijwillig is (gehoorverslag, p. 20). U kan echter maar één voorbeeld geven van iemand in uw gebied die ook verplicht gerekruteerd werd (gehoorverslag, p. 20)."*

Verzoekers verklaringen over de concrete omstandigheden waarin hij ontvoerd, gevangen gehouden en uiteindelijk gevlucht is, overtuigen op geen enkel moment.

In de bestreden beslissing wordt vooreerst terecht geconcludeerd dat de verzoekende partij weinig doorleefde verklaringen over haar ontvoering kan geven. In de bestreden beslissing wordt terecht gemotiveerd dat: *"Er wordt u gevraagd om in detail over uw ontvoering te vertellen, zodat men het zich kan inbeelden als een film. U antwoordt hierop enkel: "ze namen me weg ze deden niets ze hebben een checkpoint". Er wordt dan aangedrongen om in detail te vertellen en moment per moment te vertellen wat er gebeurde. U antwoordt weer bijzonder kort: "niets gebeurde want toen ik buiten ging zeiden ze je hebt nergens om te ontsnappen ze bonden mijn handen op mijn rug en namen me weg". Er wordt met u gecheckt of ze nog iets anders zeiden en u verklaart hierop enkel dat ze u wegnamen en niets anders te zeggen hadden. Ze zeiden enkel nog dat als u niet meeging, dat u zou sterven en dat u kon kiezen. Gevraagd naar wat u zei verklaart u dat u niets kon zeggen want dat ze u anders hadden gedood en dat u enkel zei dat u meeging (gehoorverslag, p. 21). Het CGVS stelt vast dat u enkel in zeer vage bewoordingen uitleg geeft over het nochtans zeer ingrijpende moment van uw ontvoering. U slaagt er niet in gedetailleerd weer te geven over de precieze gebeurtenissen noch van de interactie die u op dat moment had met uw ontvoerders. De vaagheid van uw verklaringen draagt verder bij tot het gebrek aan geloofwaardigheid ervan."* In haar verzoekschrift tracht de verzoekende partij haar vage en weinig doorleefde verklaringen te verschoonen door te wijzen op het lange tijdsverloop tussen haar aankomst in België en het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De verzoekende partij kan hierin niet gevolgd worden daar de ontvoering een zeer ingrijpende gebeurtenis in haar leven was, de aanleiding was voor de gedwongen rekrutering en de directe aanleiding van haar vlucht uit Afghanistan was. Een dergelijke gebeurtenis staat gegrift in het heugen.

Voorts zijn de verklaringen van de verzoekende partij over de wijze waarop de taliban haar overtuigd hebben om voor hen te werken tijdens haar gevangenschap eveneens vaag. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat: *"U verklaart dat u ze u daar elke twee uur kwamen zeggen "kom met ons werken als talib"(gehoorverslag, p. 22). Er wordt dan tweemaal gecheckt of ze niets anders zeiden dan "kom met ons als talib werken". U verklaart hierop dat ze u niets anders kunnen vragen. Het valt het CGVS op dat de taliban u twee dagen lang probeerden te overtuigen om voor hen te werken maar dat zij blijkbaar geen serieuzere pogingen deed om u religieus of politiek te indoctrineren. Ze zeiden u enkel letterlijk steeds opnieuw dat u met hen moest komen werken. Hoe dit u moest overtuigen om van gedachten te veranderen, blijft een raadsel."* Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift aangeeft dat haar verblijf bij de taliban te kort was om hierover veel kennis te vergaren, gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat de vragen betrekking hebben op haar eigen situatie bij de taliban. De wijze waarop de taliban haar overtuigd hebben om voor hen te werken, met name de argumenten die zij

gebruikt hebben. Waar de verzoekende partij voorts aangeeft dat de talibanleden Pashtou met mekaar spraken, waardoor zij er niets van verstond, gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat zijzelf aangegeven heeft dat de taliban een groep van enkel Turkmenen wilden. Gelet op voormelde verklaringen van de verzoekende partij is het weinig geloofwaardig dat ze enkel Pashtou spraken.

De ontsnapping van de verzoekende partij van de *checkpoint* kort na haar ontvoering is erg onwaarschijnlijk. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat: *“Daarenboven is uw beschrijving van uw ontsnapping uit de checkpoint van de taliban erg onwaarschijnlijk. U zei na twee dagen tegen de taliban dat u bereid was om met hen te werken, waarop u nog een nacht en een deel van de dag erna voor hen klusjes deed in de checkpoint. Hierna overtuigde u hen om u voor twintig minuten naar uw huis te laten gaan, waarop u ontsnapte. Gevraagd of de taliban meteen ja zeiden, antwoordt u dat ze zeiden “ga en kom snel terug” (gehoorverslag, p. 23). Deze gang van zaken komt erg weinig aannemelijk over. U had reeds twee keer geweigerd om met de taliban te werken en de taliban moesten u uiteindelijk verplichten om met hen mee te gaan. Eén van de mensen aan wie u het in 1391 had geweigerd, M. M. [...], was dezelfde die u nu probeerde te rekruteren (gehoorverslag, p. 17). De groep die u had ontvoerd wist dus dat u al twee keer had geweigerd om met de taliban te werken. U had op het moment van uw ontsnapping slechts één etmaal voordien toegezegd om met de taliban te werken en had uw toewijding nog helemaal niet bewezen door bijvoorbeeld deel te nemen aan gevechten. Het is dus erg merkwaardig dat de taliban u voldoende vertrouwden om u even naar uw huis te laten gaan. Straffer nog, ze lieten u dit alleen doen en stuurden niemand mee (gehoorverslag, p. 23). Er wordt u gevraagd waarom de taliban u vertrouwden waarop u verklaart dat ze dachten dat uw familie daar was en dat u niet zou ontsnappen. U weet echter niet waarom en verklaart dat zij dat weten. Er wordt dan nog eens gesteld dat het gezien de omstandigheden van uw verplichte rekrutering vreemd is dat de taliban u vertrouwden, waarop u verklaart dat u anderhalve dag voor hen werkte en dat ze niet wisten dat u zou ontsnappen (gehoorverslag, p.23). Dit is geen afdoende uitleg, aangezien u voordien verklaarde dat veel jongeren reeds uit de regio naar het buitenland waren gevlucht omdat ze bang waren dat ze gevangen zouden worden door een talib (gehoorverslag, p. 15, 17). De taliban kon dus wel vermoeden dat u zoals deze andere mensen zou proberen te vluchten. Geconfronteerd hiermee verklaart u dat deze jongeren weten dat ze bedreigd zullen worden of meegenomen, en dat diegenen die het niet weten niet worden meegenomen (gehoorverslag, p. 23). Vooreerst houdt dit weinig steek, aangezien u wel op voorhand bedreigd werd en toch werd meegenomen. Het is verder ook geen antwoord op de vraag, met name waarom de taliban er vertrouwen in hadden dat u niet zou proberen te ontsnappen. Deze wordt dan nogmaals gesteld waarop u zegt dat dat was omdat u de enige mannelijke voogd bent van de familie en dat ze niet dachten dat u uw kinderen en familie zou achterlaten (gehoorverslag, p. 23). Deze uitleg verklaart niet waarom de taliban zo onlogisch handelden door u na enkele dagen zonder supervisie buiten te laten. Zij konden u er even goed van verdenken nog snel langs huis te gaan om uw familie mee te nemen op uw vlucht. Het CGVS concludeert dan ook dat u geen verklaring kan geven voor het erg onlogische handelen van de taliban.”* In haar verzoekschrift onderneemt de verzoekende partij geen ernstige pogingen om deze motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. De verzoekende partij gaat eraan voorbij dat zij haar ontsnapping van de *checkpoint* situeert drie dagen na haar ontvoering uit haar huis en een dag nadat zij had ingestemd om te werken voor de taliban (gehoorverslag p. 22 en 23). Gelet op dit zeer kort tijdsbestek en het gegeven dat de verzoekende partij langs haar thuis kon gaan om haar familie mee te nemen om te vluchten, doen de argumenten van de verzoekende partij in het verzoekschrift geen afbreuk aan voormelde pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing.

Tot slot zijn de verklaringen van de verzoekende partij over de wijze waarop ze haar vlucht regelde ongeloofwaardig. In de bestreden beslissing wordt terecht gemotiveerd dat: *“U verklaart daarenboven dat u terwijl u aan het werk was in de checkpoint en uw ontsnapping voorbereidde, naar uw oom belde om afspraken te maken over het geld voor uw vlucht. De taliban lieten u volgens u toe om een kleine Nokia te gebruiken (gehoorverslag, p. 26). Ook dit is erg onwaarschijnlijk: de taliban hadden geen reden om u te vertrouwen en als u beschikte over een gsm kon u gemakkelijk uw familie of de autoriteiten contacteren om u te helpen ontsnappen. U verklaart hierop dat het mag als je van het gebied bent en als ze je geloven (gehoorverslag, p. 26). Zoals eerder uiteengezet, hadden de taliban geen reden om u te vertrouwen en is het daarom ook niet aannemelijk dat ze u zoveel vrijheid gaven.*

Los van het feit dat u van de taliban vrij een gsm mocht gebruiken, is de wijze waarop u uw ontsnapping regelde niet geloofwaardig. U betaalde in het totaal ongeveer € 2500 aan smokkelaars om naar Europa te komen (gehoorverslag, p. 25). U zag uw familie niet meer tussen het moment dat u van de taliban ontsnapte en naar Europa kwam (gehoorverslag, p. 25). Er wordt u gevraagd hoe u dan het geld had om de smokkelaars te betalen. U verklaart hierop vaag dat u het zich niet goed herinnert, en

dat u denkt dat het bij de broer van uw vader was (gehoorverslag, p. 25). Vooreerst is het vreemd dat u zich niet goed herinnerde waar zich het geld voor uw reis bevond. Nog opvallender is echter dat u vlak daarna plots wel zeker lijkt te zijn dat het geld bij uw oom was want u vertelt dat u hem vanuit de taliban checkpost belde om met hem af te spreken in de woestijn onderweg naar Aqcha (gehoorverslag, p. 26). U had toen echter nog niet beslist om het land te verlaten (gehoorverslag, p. 26) en het is dan ook merkwaardig dat u meteen deze grote som geld nodig had. U verklaart dat dit was omdat dit nodig was om te betalen voor uw kosten (gehoorverslag, p. 26), wat echter niet logisch is omdat u nog niet wist op dat moment waar u naartoe ging. Uw verklaringen over hoe u aan het geld voor uw reis geraakte dragen dus verder bij aan de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas." In haar verzoekschrift onderneemt de verzoekende partij geen ernstige pogingen om deze motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. De verzoekende partij stelt enkel dat ze hier het meeste moeite had omwille van de taalproblemen. De Raad wijst erop dat dit betoog van de verzoekende partij geen grondslag vindt in het gehoorverslag. Wanneer de verzoekende partij omtrent bovenstaande elementen ondervraagd werd, heeft ze tijdens haar gehoor geen taalproblemen aangehaald. Evenmin heeft ze dit op het einde van het gehoor aangegeven. Na nalezing van voormelde verklaringen van de verzoekende partij in het gehoorverslag, kan de Raad niet vaststellen dat de ongeloofwaardige verklaringen van de verzoekende partij het gevolg zijn van een gebrekkige kennis van het Dari. De argumenten van de verzoekende partij in het verzoekschrift doen geen afbreuk aan voormelde pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing.

Bijgevolg acht de Raad, - het geheel aan documenten, verklaringen en landeninformatie in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang en gelet op wat voorafgaat -, verzoekers vluchtrelaas niet geloofwaardig, met name de gedwongen rekrutering door de taliban. Deze vaststelling volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een "reëel risico" loopt. Het begrip "reëel risico" wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip "ernstige schade" door drie onderscheiden situaties te voorzien.

Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze grond geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij wordt geconcludeerd dat zij dit risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), niet aannemelijk maakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt gevisieerd. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Opdat aan de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus, overeenkomstig artikel 48/4, §2, c), van de Vreemdelingenwet, kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert eraan dat deze wetsbepaling de omzetting vormt van artikel 15, sub c, van de richtlijn 2011/95/EU en een bepaling is waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Er dient bijgevolg tevens rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest "*Elgafaji*" waar het HvJ een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar "*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en;
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat "*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het lopende gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De Raad herinnert eraan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn, zoals hierboven uiteengezet.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

In het administratief dossier bevinden zich de volgende rapporten:

- 'CGVS COI focus Afghanistan, corruptie en valse documenten van 27 juni 2013';
- 'CGVS COI Focus "*Security situation in Jawzjan province*" van 28 april 2017';

- 'CGVS COI Focus, "Afghanistan rekrutering bij gewapende oppositie en milities aan regeringszijde" van 17 februari 2014';
- 'EASO, COI Focus, "Afghanistan recruitment by armed groups", September 2016'.

Middels een aanvullende nota brengt de verwerende partij de volgende rapporten bij:

- 'UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018';
- 'EASO COI Information Report: Afghanistan – Security Situation, december 2017';
- 'EASO COI Information Report: Afghanistan – Security Situation update, mei 2018';
- 'EASO Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis, juni 2018.

Zowel uit de UNHCR guidelines als uit de EASO Guidance note van juni 2018 blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn.

Gezien de verklaringen van de verzoekende partij over haar regio van herkomst, dient *in casu* de veiligheidssituatie in de provincie Jawzjan te worden beoordeeld. Met betrekking tot de provincie Jawzjan wordt in de aanvullende nota op basis van voormelde objectieve landeninformatie gesteld dat:

"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Jawzjan behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waarvan niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld er dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Jawzjan ruw geschat 560.000 inwoners heeft en dat er in 2017 in de gehele provincie 118 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Jawzjan in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat insurgents– de laatste jaren actief meer actief zijn geworden in meerdere districten van Jawzjan. De veiligheidssituatie in Jawzjan wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten."

In de bovenvermelde EASO Guidance nota deelt EASO de provincie Jawzjan in bij *"Territories where indiscriminate violence is taking place and real risk of serious harm under Article 15(c) QD may be established where the applicant is specifically affected by reason of factors particular to his or her personal circumstances."* (p. 83).

Met andere woorden, de provincie Jawzjan is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt als gevolg van een conflict tussen anti-regeringselementen, zoals de taliban en ISKP, en Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook tussen anti-regeringselementen onderling, maar waar een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon enkel kan worden vastgesteld indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Voorts blijkt uit de rapporten van EASO dat binnen de provincie Jawzjan voornamelijk de districten Darzab en Qushtepa getroffen worden.

De informatie die de verzoekende partij in haar verzoekschrift bijbrengt, met name twee krantenartikelen, doen geen afbreuk aan bovenstaande analyse waarbij er immers rekening werd gehouden met de het conflict tussen de taliban en het Afghaanse leger. De informatie die de verzoekende partij bijbrengt, toont niet aan dat het willekeurig geweld dermate hoog is dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Er kan geen gewag gemaakt worden van een situatie van *"open combat"* of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Evenmin blijkt dit uit de verschillende rapporten van de verwerende partij.

Gelet op wat voorafgaat concludeert de Raad dat het district Kham Ab, gelegen in de provincie Jawzjan, geen gebied van eerste categorie vormt waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er

zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico op de in artikel 15, *sub c*, van de richtlijn 2011/95/EU bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Bijgevolg bevindt de verzoekende partij zich in de tweede hypothese. Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft de aard van de “*persoonlijke omstandigheden*”, die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, *sub a*) en b), van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een preciaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De vraag die rijst is of de verzoekende partij “*het bewijs kan leveren dat zij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden*” door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het district Kham Ab, gelegen in de provincie Jawzjan, rekening houdend met de mate van dit geweld. Anders gezegd, kan de verzoekende partij persoonlijke omstandigheden invoeren die in haar geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in het district Kham Ab, gelegen in de provincie Jawzjan, dermate verhogen dat, – hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon –, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in hoofd van de verzoekende partij bestaat.

In casu brengt de verzoekende partij geen dergelijke elementen bij. Evenmin blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier. Bijgevolg liggen er geen elementen voor dat de verzoekende partij een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat zij een groter risico loopt dan andere burgers in het district Kham Ab, gelegen in de provincie Jawzjan, op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Voorts laat de verzoekende partij na uiteen te zetten en aan te tonen op welke wijze zij zodanig verwesterd is.

Gelet op het voormelde toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar het district Kham Ab, gelegen in de provincie Jawzjan, een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.6. Betreffende de verwijzing naar artikel 3 van het EVRM, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij, naast de hoger ongeloofwaardig bevonden vervolgingsfeiten, geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Afghanistan zou hebben gekend of waarvoor ze een risico loopt bij terugkeer naar Afghanistan.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door

het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen grondig werd gehoord. Tijdens deze interviews kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtrelaas uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd ze bijgestaan door een tolk Turks. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig te werk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.8. De verzoekende partij voert eveneens de schending aan van artikel 10 van het Handvest, maar laat na uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing voormeld artikel geschonden heeft. Bijgevolg is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.9. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.10. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS